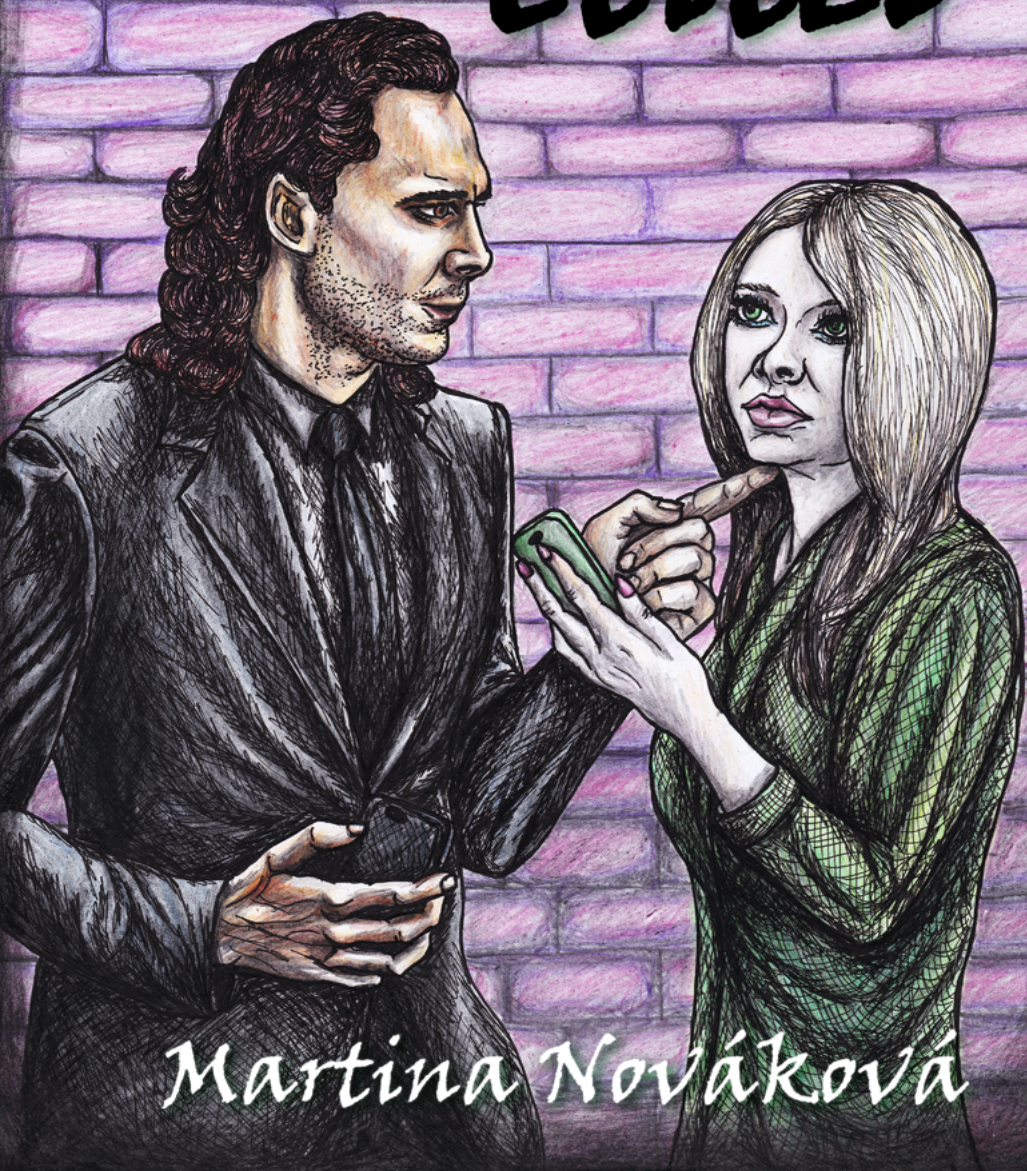

Poslední ctitel

Martina Nováková

Posedlý ctitel

Copyright © Martina Nováková, 2024

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2024

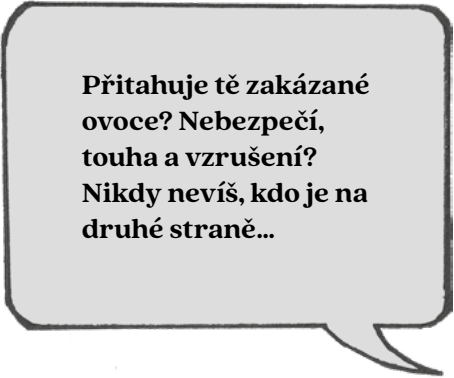
Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88488-95-8

Obsah

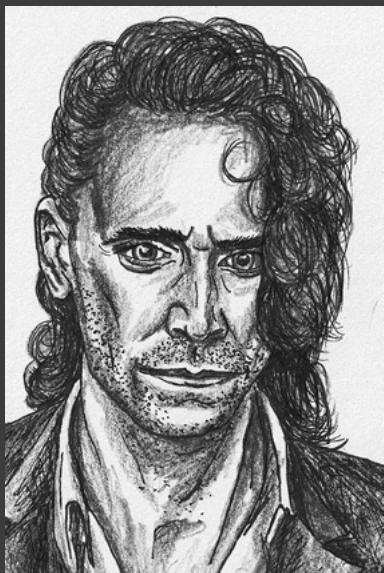
Prolog.....	6
1.....	14
2.....	23
3.....	29
4.....	57
4,5.....	73
5.....	77
6.....	86
7.....	91
8.....	97
9.....	100
10.....	111
11.....	114
12.....	120
13.....	124
14.....	131
15.....	134
16.....	138
17.....	142
18.....	150
19.....	156
20.....	162
21.....	171
22.....	182
23.....	185
24.....	191
25.....	193
26.....	204
27.....	207
28.....	215
29.....	218

30.....	222
31.....	224
32.....	228
33.....	231
34.....	234
35.....	243
36.....	249
37.....	251
38.....	253
39.....	256
40.....	266
41.....	269
42.....	271
43.....	273
44.....	275
45.....	286
46.....	290
47.....	297
48.....	303
49.....	304
50.....	307
51.....	320
52.....	322
Epilog.....	326

**Přitahuje tě zakázané
ovoce? Nebezpečí,
touha a vzrušení?
Nikdy nevíš, kdo je na
druhé straně...**

Prolog

Už jsi tu zase, Ivano. Ty neskutečná, provokativní Ivano. Jsem z tebe úplně mimo. Miluju tvé blondaté vlasy a pronikavý sexy pohled. Jsem moc rád, že mě s tebou Honza seznámil. Sám bych se k tomu nikdy neodhodlal. Seznamování mi moc nejde. Navíc ženská jako ty by se mi tak akorát vysmála. Pár holek už jsem poznal, ale ty jsi jiný level. Kdykoliv tě vidím, znervózním. Každý muž o tobě sní,

a ty se díváš na mě. Vybrala sis mě. Uvědomuješ si to? Já tomu stále nevěřím. Starší ženská a nezkušený kluk. Paradox, který spousta lidí odsuzuje, ale tobě to nevadí. Naučilas mě tolik a já ti to s láskou vracím. Máš se svým pilným žákem svatou trpělivost. Snad se to brzy otočí a ukážu ti, co ve mně dřímá.

Je devatenáctého prosince, jsme spolu na firemním večírku na hotelu kdesi u hranic. Moje první práce v životě. První rok s touhle bandou. První měsíce s tebou. Je to nezvyk, ale i pár kamarádů už mám... a hlavně tebe. Dnes to musím udělat. Musím ti konečně dokázat, že jsem

chlap, kterého si zasloužíš. Dnešek je výjimečný. Příležitost na dosah.

19. 12. 1998 20:30

Chlapi k tobě mlsně vzhlíží. Jsem pyšný, že tě mám jen pro sebe. Jak rád bych zabořil tvář do tvého dekoltu a celou si tě vzal. Probouzíš ve mně fantazii. Vysíláš signály. Chceš to a já taky. Sleduji ty svůdně přimhouřené hnědé oči. Máš zájem o mou přítomnost. Však i já toužím po tvé. Jsi dokonalá a já naprostý blázen. Jsem zavalený touhou. Bavíš mě. Šlím a chci tě hned. Napětí nezadržitelně roste.

Postáváš se skleničkou vína u baru. Červené šaty ti splývají po těle. Tvé nohy v punčochách jsou tak přitažlivé. Tenké kožené pásky ti lemují úzká lýtka a odhalené kotníky si říkají o polibek. Moc rád bych je teď hýčkal v dlaních, zatímco ty stále popíjíš víno s kolegy grafiky. Občas se otočíš. Koukáš, jestli se dívám. Usmíváš se. Provokuješ mě. Chceš, abych žárlil. Ano, dívám se a žárlím. Žárlím na všechny. Svírají se mi pěsti a chci tě odvést pryč.

Ty jsi moje. Jenom moje. Tak na co si tu hraješ? Musím něco udělat.

20. 12. 1998 0:45

V hotelovém baru se zpívají koledy. Všichni si něco připravili, až na mě. Jsem antitalent. Přihlížím a nervózně pod stolem podupávám nohou. Nevládám to. Jdu k tobě. Chytám tě za ruku a nenápadně se vytrácíme. Běžíme dlouhou chodbou v prvním patře a společně mizíme v pokoji.

Pevně tě k sobě tisknu a ty se chvěješ vzrušením. Čas jako by se zastavil. Svléknu ti šaty a pohodím je na podlahu, dotýkám se tvé nahé kůže a ty mi vzdycháš do

ucha. Ztrácím kontrolu. Na tuto chvíli jsem čekal celý den a teď tu stojím a nasávám vůni sladkého parfému. Strhnu ze sebe košili a shazuji tě na ustlanou postel.

Trochu to tu pomuchláme, pomyslí si, když padáš do peřin vlnících se pod tíhou těla. Koukáš na mě zvláště, jinak. Ten pohled znám.

Jsem připravený se pomstít za tvou nevěru, napadá mě, když jsem nad tebou a před očima znovu mám ty dotěrné chlapy, jak se tě dotýkají, chytají tě okolo pasu a ty s úsměvem koketuješ. A já se na to musím koukat. Sakra, proč? To já mám být ten, kdo tě obejmě. Já tě mám hladit.

Ty ďábelská potvoro, tohle mi dělat nesmíš! Cítím, jak mi tělem proudí vášně i zlost. Mám chuť ti to dát sežrat. Narůstající vztek mi vede dlaň. Švy krajkových kalhotek povolují. Prudkým škubnutím ti odhalím klín a ty? Jen se mi směješ do očí. Proč to děláš? Proč mě ponižuješ? Provokuješ mě celou dobu. O co ti sakra jde? Máš pocit, že je to jen láskování? Já vím, ty to ráda tvrdě. Je to tak? No, jen to pověz. Je? Tak fajn. Ať je po tvém.

Sahám si pro pásek od kalhot. Chytám tě za zápěstí a ty tomu nevěříš. Prudkým trhnutím utáhnu řemen a vtom ti úsměv mizí. Už mi věříš? Teď je to ono. I mně se to líbí. Ruce máš přivázané k čelu postele. Nemůžeš se hnout.

Ještě pořád si myslíš, že je to hra? Nemělas mě provokovat. Já jsem ten, kdo má právo na tvé tělo. Jen já smím do tvých kalhotek. Dnes nejsem pan nezkušený a tobě se to najednou nelíbí? Bráníš se. Nohama se mě od sebe snažíš odstrčit a já to ignoruji. Jen si kopej! Stejně dostanu, co chci.

Tvé odmítání ve mně vzbuzuje čím dál větší chtíč. Udělám to. Teď a tady. Vzpíráš se. Snažíš se křičet. Poprvé cítím to správné vzrušení a ty mi to rozhodně nepřerušíš. Chceš pryč a já tě chci o to víc. Funguje to. To je ono. Odmítání. Koukám ti do očí. Je v nich strach. Tisknu se

k tobě. Chci, abys mě cítila. Vzdychám ti do ucha a šeptám tvé jméno: „Ivano! Ivano, udělám ti to... nebraň se! Bude se ti to líbit, uvidíš. Chci tě, Ivano. Já tě prostě chci! Hned!“ zvýším hlas. Bráníš se. Tím mě neodradíš. Kolenem ti rozevřu stehna. Sahám si do kalhot. Jsem tvrdý a připravený. Pomalu do tebe pronikám. Pohání mě ďábel. Ty se nezmůžeš na nic.

„Dane, prosím... nech mě být. Takhle to nechci... nech mě.“

Neposlouchám tě. Roztržené kalhotky ti nacpu do pusy, ať tolik nekřičíš. Mám nad tebou moc. Žádné mazlení. Celou dobu si o to říkáš. Jsem tebou posedlý. Jsem teď tvůj Pán. Snažím se udržet v klidu a dívám se na tebe. Přivíráš oči. Vidím v nich strach. Přichází to. Blíží se to. Exploze. Tma.

Je po všem. Jsi vyděšená a já spokojený. Rozvazuji pásek, abych ti uvolnil ruce. Okamžitě vstáváš a dlaněmi si mneš bolavá zápěstí. Lepkavé sperma ti stéká po stehnech. Vidím slzy.

„Proč jsi to udělal, Dane? Proč?“ ptáš se mě a přes slzy není vidět tu krásnou barvu očí, kterou na tobě miluji.

„Neměla ses tak bránit,“ říkám, když se oblékáš.

„Nech mě na pokoji!“ odsekneš a odvrátíš se.

„Takhle jsi to přeci chtěla,“ říkám hrubě. A nejspíš zbytečně. Jsi ke mně otočená zády a neodpovídáš. Rozběhneš se ke dveřím a bereš za kliku. Lomcuješ s ní, ale nedaří se ti otevřít.

„Jsou zamčené, drahá,“ musím se smát. „No co koukáš?“ říkám výsměšně.

„Tak je prostě otevři!“ vztekáš se a mě jen napadá: ty ses smála předtím, teď se směju já. Nakonec se zvednu, vyndám klíč z kapsy kalhot, které se ještě povalují na zemi, a jdu ti odemknout. Cvakne zámek a ty bez rozloučení mizíš. Pozoruji tě, jak utíkáš pryč. Pryč ode mě. Však jsi mě provokovala. Copak to nebylo tak, jak jsi chtěla? Vy

ženy máte pokaždé jen hromadu keců a pak je všechno jinak. Vždyť ženské to tak chtějí. Nebo ne? Do háje! Musím tě přesvědčit, že lepšího nenajdeš.

Vracím se na večírek, kde je dost rušno. Štve mě, že tu teď nejsi se mnou. Zábava je v plném proudu. Ta bruneta z účtárny má zájem o společnost. Slyšíš? Zájem. O mě. Asi na mně vidí tu změnu. Škoda. Teď si to užiju. Sám a bez tebe.

20. 12. 1998 10:08

Je ráno. Jdu na snídani a nemůžu zapomenout na to, co se včera stalo. Cítím se jinak. Připadám si lepší. Přesto mám divný pocit, když tě zahlédnu na chodbě. Jdu za tebou, ale ty mě jen se sklopeným zrakem obejdeš. Stojím na místě a sleduji, jak se vzdaluješ.

Co to děláš? Nemůžu se soustředit. Začínají se mi třást ruce a zvedá se mi tep. Loudila jsi, žadonila, ať jsem chlap, a teď ode mě utíkáš?

Dnes se vracíme domů a ty se se mnou nebavíš. Ignoruješ mě. To je konec? To myslíš vážně? Celý den o tobě nevím. Házím oblečení do kufru a včerejší noc mi probíhá hlavou jako nějaký blbý film. Všechno je sbalené. Odcházím. Naposledy se rozhlédnu po pokoji. Můj zrak spočine na posteli. Na té posteli, kdes včera ležela ty, Ivano. Musím odejít. Nedávám to. Svírá se mi žaludek a cítím bodavou bolest na hrudi. Zavřu dveře. Pomalu se odploužím ke schodišti. Konec dobrodružství.

Je po poledni. Všichni se scházíme dole v hale. Zahlédnu tě stát v koutě. Vypadáš duchem nepřítomná. Nebavíš se ani s Romanou, která tě chytne za rameno a cosi ti šeptá. Vidím tvé rty. Promluvila jsi. Romana zakroutí hlavou a odchází pryč. Cos jí řekla? Proč od tebe odešla? Neodvážuji se jít k tobě blíž. Stojím u svého kufru a koukám do země. Jsem sraab.

Za pár minut je odjezd. Pomalu se přesouváme před

chalupu, abychom dali svá zavazadla do autobusu, a postupně všichni nastupujeme. Jdu za tebou. Sedáš si úplně dozadu, nasazuješ si sluchátka a děláš, že tu nejsem. Nechceš, abych na tebe mluvil. Chci být s tebou, ale ty se mnou ne. Jsem zoufalý a ty nedostupná. Tolik měsíců snažení. A co mám teď? Tímhle ses mi odvděčila? Takhle to chceš? Nesmím tě ztratit! Ty mě nemůžeš opustit!

Tys byla první. Tys mi ukázala vášeň. Omámila jsi mě. Jen tebe jsem měl před očima, když jsem usínal. Tys byla první, koho jsem viděl po probuzení. Nechci jinou. Žádná není jako ty. Nemůžu si tě přece nechat vzít! Ty provokativní mrcho, proč mě opouštíš? Musím koukat, jak sedíš o tři sedadla dál a jediným pohledem o mě nezavadiš. Píšu ti zprávu, omlouvám se ti. Vidím, že si to čteš, ale mobil odkládáš vedle sebe. Nereaguješ. Zkousím to znovu a tebe to nezajímá. Víš, že jsem to já. Vidím, jak se tváříš, když na displeji vidíš mé jméno. Tak promiň, že jsem tě obtěžoval!

Myšlenkami na tebe jsem ztratil pojem o čase a už jsme na nádraží v Plzni. Oblékáš si sako, uličkou kolem mě procházíš bez povšimnutí. Nespouštím z tebe oči. Doufám alespoň v jedno jediné ohlédnutí. Náhle se zastavíš a díváš se na mě. Na co myslíš? Tvůj vyčítavý pohled mě trochu děsí. Proč máš smutné oči? Naše pohledy se setkají. Právě se zastavil čas. Vidím slzy. Proč? Co se s tebou děje? Zvedám se a chci jít za tebou. Odvracíš se. Vystoupíš a mizíš bez rozloučení. To už tě neuvidím? Přecházíš na protější stranu ulice. Na autobus domů. Utíkáš mi. Ztrácím tě z dohledu. Je to pravda, nebo jen hodně špatný sen? Probudím se a budeš tu zpátky?

Nebyl to sen. Nejsi tu se mnou. Až teď mi dochází, že jsi opravdu pryč. Jsem doma a před námi jsou Vánoce. Bez tebe. Ale já mám pro tebe dárek a chci ti ho dát, bleskne

mi hlavou, když zahlédnu zabalenou krabičku s růžovou mašlí, co na mě vykukla ze skříně. Zkouším ti volat, ale mobil je nedostupný. Jsem zoufalý. Štědrý den se blíží a já nevím, co s tebou je. Nehodlám si připustit, že se nevrátíš. Určitě je to jen malé odloučení. Ale co když není? Proč se přes to nedokážeš přenést a začít znovu? Proč?

4. 1. 1999 7:05 hod.

Vánoční dovolená skončila. Vracím se do práce. Stále ještě naivně věřím, že tě to přešlo a znovu se na mě usměješ. Nový rok je na samém začátku. Jsem bez nálady. Co mě čeká, až tě uvidím?

Ty tu ale nejsi. Všichni jsou zdrcení. Něco se děje. Romana od nás z kanceláře zahlédne, jak přicházím. Otočí se a ukazuje prstem mým směrem. Najednou se na mě dívají úplně všichni. Marne přemýšlím, proč jsem středem pozornosti. Všichni mají oči rudé od slz. Roztřesu se. Když se k nim blížím, cítím, jak mi krůpěje potu stékají mezi lopatky. Romana mě pevně sevře v náruči a vzlyká tak, že jí rozumím každé druhé slovo.

„Dane, Ivana... ona...“

Proč tu zatracenou větu nedokončí? Chytnu ji za ramena, třesu s ní a křičím: „Proboha, co se stalo? Mluv, krucinál! Co je s Ivanou?“

Dívá se na mě, utírá si slzy a pak to řekne: „Ivana je mrtvá!“

Zastaví se mi dech. Nohy mě sotva unesou. Těžknou mi ruce, oči přestávají sledovat dění okolo a pomalu padám na podlahu. Nejde mi ani křičet. Slzy jako by vyschly a já nemůžu vůbec nic. Jediné, co mi probíhá hlavou, je, že mám doma ve skříní dárek, který jsem ti chtěl dát. Myšlenky mám zpřeházené, nic smysluplného. Jsem mimo. V dálce na mě někdo mluví, ale veškeré zvuky se vytrácejí. Před očima jen rozmazaný tmavý obzor. Tma. Vše

je najednou tak daleko a to ticho! Uklidňující a příjemné ticho...

6. 1. 1999 10:25 hod.

Z bezvědomí se probouzím až za dva dny. Všechna bolest se začíná vracet. Dochází mi, co se stalo. Proč jste mě nenechali jít za ní? Neudržím se a brečím jako malý kluk. Chlap, kterému tečou slzy? Byl to jen sen? Není to pravda. Nesmí být. Určitě se mi to zdálo a ty jsi tady. Hned jak mě odsud pustí, půjdu za tebou. Najdu tě! Já tě musím najít! Vrať se mi! Jsi moje!

Věřím, že tu stále jsi, Ivano. Ty jsi můj osud a já si tě vezmu zpátky!

1.

24. 3. 2014 6:40

Probudila jsem se několik minut před budíkem. Ještě nebylo ani sedm. To je fakt skvělý, napadlo mě, když jsem se podívala na hodiny, které jako by se mi vysmívaly. Podrážděná a nevyspalá jsem vylezla z vyhřáté peřiny, otevřela okno a opřela se o parapet. Pozorovala jsem, jak se město probouzí do nového dne. Na ulici se to hemžilo lidmi spěchajícími do práce. Hned mě na-

padlo, že bych mohla vyrazit o něco dřív, abych nasála jarní vzduch. Zavřela jsem za sebou, zamkla na dva západy a vyšla před dům. Venku bylo nádherně.

Každý krok, každý den i každý pohled do zrcadla mi bohužel připomínaly, že už nejsem žádná malá holka, ale dospělá žena, která musí do práce. Být tou školačkou, rozhodně bych dnes mazala za školu. Před námi byl slunečný den a já jsem ho měla trávit zavřená v kanclu. Toužila jsem jen tak sedět na lavičce v parku a nemyslet na nic. Zapomenout na všechno.

Do kanclu jsem dorazila před osmou, zapnula notebook a shodila kabát. Na obrazovce se rozlilo Rudé moře. Tu fotku

jsem milovala. Nikdy jsem nebyla ve vlnách a nezažila západ slunce odrážející se na mořské hladině. Tolik jsem po tom toužila!

Pokaždé jsem se na malou chvíli zasnila a zapomněla na všechny starosti. Bylo to pro mě jako tlačítko *play*. Rituál, bez kterého bych nedokázala začít den.

Fantazie se rozplynuly a já jsem se znovu vrátila do reality. Vstala jsem a vydala se do kuchyně úzkou chodbou, po obou stranách lemovanou dveřmi do dalších kanceláří. Zatímco se vařila voda na kávu, koukala jsem do prázdna. Ze zamýšlení mě vytrhl až Robert. Beznadějný třicetiletý workoholik s hnědými, krátce střiženými vlasy. Nejlepší kamarád, takový můj bráška, jakého jsem nikdy neměla, a hlavně můj šéf. Vražděná kombinace, která nám zatím vychází.

Oprěl se o kuchyňskou linku a s rukama v kapsách šedých oblekových kalhot pronesl unaveným hlasem: „Dobré ráno, mám na tebe prosbu. Potřebujeme vylepšit webovky, tak chci zkusit najmout grafika. Dostal jsem tip na nějakého Robynze z Plzně. Prý je dobrý, tak mi s ním domluv schůzku, prosím.“ Položil mi ruku na rameno, druhou podal vizitku a usmíval se jako sluníčko.

„Zavolám mu, až zaliju to kafe,“ podotkla jsem, zrovna když cvakla konvice. Místnost okamžitě naplnilo aroma s notnou dávkou kofeinu. „Chceš taky smetanu?“ zeptala jsem se a sama popadla z balíčku rovnou dvě mlíčka, abych zjemnila nahořklou chuť.

„Chci,“ zamumlal a vzal si také dvě.

Zasněně jsem přivoněla k hrnku a usrkla. *Neznám nic lepšího. Horká káva po ránu...* mohla bych to dělat pořád. Vstřebávat nezaměnitelnou vůni a nemyslet na nic. Kombinace k nezaplacení.

Vrátili jsme se k práci. Robert se zavřel do kanceláře, zatímco já jsem usedla ke svému pracovnímu stolu z borovice, který mi před lety vyrobil táta. Je to už tři roky, co zemřel, a moc mi chybí. Stále vzpomínám na dětství, jako by to bylo

včera. Běhala jsem okolo něj a prsty zkoumala drsný povrch dřeva, hledala suky a nerovnosti. On pak vzal do ruky hoblík a já jsem hbitě chytala hobliny, které se stáčely do kroužků. Bavilo mě navlékat si je jako prstýnky.

Když jsem se probrala ze vzpomínek, prohlédla jsem si vizitku, na které bylo okrasným písmem uvedeno: **Daniel Robynz, Grafický designer, Plzeň**. Zvláštní jméno. Jak k němu přišel? To je jako z nějakého románu, napadlo mě, zatímco jsem vytukávala číslo a tón vyzvánění mi pronikal do ucha.

„Dobrý den, Robynz. Co pro vás mohu udělat?“ promluvil na mě galantní sebevědomý baryton.

Do háje! prolétlo mi hlavou, když jsem uslyšela příjemně zastřený hlas. Zastavil se mi dech. Koukala jsem nepřítomně před sebe a ruka s telefonem mi pomalu klesala do klína. Zasnila jsem se a nevypravila ani hlásku. Probral mě až křik ze sluchátka, který se hlasitě dožadoval odpovědi.

Rychle jsem vrátila telefon na ucho a začala nemotorně drmolit: „Dobrý den, pane Robynzi, omlouvám se, u telefonu je Andrea...“ vypadlo ze mě a potřebovala jsem se nadechnout, abych zvládla mluvit dál, „Andrea Šťastná z firmy Agensis a.s., Stříbro. Dostali jsme na vás kontakt ohledně jedné naší zakázky, že... že jste nejlepší... ve svém oboru,“ blábolila jsem úplné nesmysly. Skvěle! Domluvit schůzku, domluvit schůzku, opakovala jsem si v duchu. Byla jsem nervózní a netušila, co se se mnou děje. *Vždyť jsem profík! Takové telefony řeším denně! Sakra! Musím se uklidnit!* Nadávala jsem si a nutila se k sebekontrolě. „Chci se s vámi dohodnout, zda byste se mohl sejít s naším ředitelem,“ konečně jsem ze sebe vysoukala kloudnou větu, ale stejně jsem se třásla jako ratlík. O to horší bylo ticho, které se na druhé straně sluchátka značně natahovalo. Čekala jsem, zda mi s tím sekne jako namyšlený fouňa, nebo... se slušně rozloučí jako férový podnikatel, kterého od kšeftu odradila má skvěle odvedená práce, pomyslela jsem si ironicky.

Fakt profesionální! Dokonalý trapas. Jeho hlas ve mně, bohužel, probouzel něco silného. Chtěla jsem ho poslouchat

dál. Zároveň bych s telefonem nejraději praštila, abych ho už poslouchat nemusela. Uvedl mě do rozpaků a já jsem nedokázala zastavit krásný film, který se mi v té chvíli odvíjel před očima. Poposedala jsem na židli. Probouzela se ve mně touha být znovu milována. Vykouzlu mi úsměv na tváři. Už dlouho jsem se tolik neusmívala. Co to se mnou dělá? Jeho hlas ve mně probudil potlačovanou touhu a já jsem si kladla otázku, proč zrovna on.

„Určitě se u vás rád zastavím. Příští pondělí, řekněme, ale ještě se ozvěte v pátek a upřesníme si čas,“ řekl pobaveně.

Ztratila jsem nad sebou kontrolu. Nevzdal to a telefonem nesekl. Ještě něco řekl, ale já jsem právě bojovala sama se sebou. Dál jsem neposlouchala.

Podařilo se. Domluveno. Už se jen rozloučit. Ukončit to. Netušila jsem jak, aby to nepůsobilo neslušně, ale musela jsem. Snažila jsem se uklidnit a sáhla do šuplíku pro svůj antistresový balónek, abych hovor dokončila, zatímco jsem prsty zkušeně mačkala hebký, poddajný kus gumy.

„Dobře, pane Robynzi, budeme se těšit na spolupráci. Zatím na shledanou.“ Konec. Zavěsila jsem a konečně vydechla. Připadala jsem si jako papiňák. Jako parní lokomotiva, co upouští páru.

Seděla jsem a zasněně koukala z okna. Máme tu božský výhled. Přímo na hlavní. Super. A já? Nemyslela jsem na nic jiného než na hlas, který mi bude dlouho rezonovat v uších. Žaludek se mi svíral a srdce mi tlouklo tak silně jako bubeník při sólu na rockovém koncertě. Mé myšlenky nekontrolovatelně vířily jako poslední list v podzimní vichřici.

Kdo je to? Jak vypadá? Hlavou mi probíhalo snad tisíc otázek a zájem o pana Robynze každou vteřinou stoupal.

Bylo to u mě nezvyklé. Dlouho jsem se vyhýbala mužům. Neměla jsem chuť vrhat se dalšímu sobci do náruče. Prý se neumím otevřít. To jsem slýchávala často. Idioti!

Jsem uzavřená, vím to, ale to jsem já a měnit to nehodlám. Nejšťastnější jen sama se sebou.

Ráda jsem trávila večery na internetových seznamkách

a vnášela emoce do zpráv mužům, kteří zde ukájeli frustrace z manželského života bez sexu. Tady jsem byla vždy vášnivou a sebevědomou Isabelou a mohla přitom zůstat v bezpečí čtyř stěn. Psala jsem ty nejdivočejší představy, které ve mně dřímaly a já jsem o nich mohla jen snít. Zůstávala jsem daleko od reality, která mě děsila. Najednou do toho všeho vpadl pan Robynz. Mánil mou mysl a já jsem chtěla raději zapomenout. Nechtěla jsem nikoho. A už vůbec ne z práce. Nikoho! S ním jsem ale mluvit chtěla. Znovu.

Pátek byl daleko, ale já jsem se chystala na další rozhovor kvůli pevnému termínu schůzky. Už teď mi bylo jasné, že mě čeká dlouhý týden. S touto myšlenkou jsem každé odpoledne odcházela domů a ráno se s ní vracela do práce. Každý den jsem vařila novou kávu a obvolávala klienty. Bez koktání! napadalo mě kolikrát, když jsem měla pracovní hovor. Stále se mi vracela vzpomínka na trapné představení. Dokola jsem zařizovala nespočet schůzek a pročítala hromady mailů. Až do čtvrtka. Ten den do schránky přišel jeden od pana Robynze. I když v něm byly pouhé informace, co má firma za sebou, a žádost o zaslání podkladů na zpracování návrhu, myslela jsem jen na to, jaké by bylo číst něco víc. *Co jste sakra zač, pane Robynzi?* Hlavou mi vířily otázky. Neznala jsem jeho tvář, ale cítila něco nezvyklého. Jako by snad měl v mém životě něco změnit.

Jediný den mě dělil od telefonátu a já jsem se nemohla dočkat rána. Snažila jsem se zabavit úklidem. Nic nepomáhalo. Šla jsem si brzy lehnout, ale spánek nepřicházel. Převalovala jsem se v posteli jako kapr na suchu. Daniel Robynz, to jméno mě budilo ze spánku.

28. 3. 2014 6:25

Nemohla jsem dospat a vzbudila se dlouho před zazvoněním budíku. Čekal mě další rozhovor s panem Robynzem a já jsem nedokázala myslet na nic jiného. I ranní hygienu jsem odbyla za polovinu času a do kanceláře dorazila jako první.

Tentokrát jsem nečekala ani na fotku moře a rovnou běžela uvařit kávu. Robert přišel až půl hodiny po mně.

„Jsi tu nějak brzy...“ podotkl tázavě.

„No jo. Nemohla jsem spát, tak jsem vyrazila dřív. Mám ráda atmosféru opuštěné kanceláře. Má své kouzlo. Zkusils to někdy?“ řekla jsem, i když můj brzký příchod měl rozhodně jiný důvod.

„No, nezkusil, to mě nenapadlo, ale díky za tip,“ odpověděl s úsměvem, zatímco otevíral noťas, aby mi rovnou řekl, co je v plánu. Upřímně? Moc jsem ho nevnímala. V hlavě jsem si přehrávala, co budu říkat, až budu mluvit s Robynzem, zatímco Robert mluvil a já jsem jen bezmyšlenkovitě kývala na souhlas. Vše mi padalo z rukou a nohy mě neposlouchaly. *Proč to tak prožívám?* Nedokázala jsem najít rozumnou odpověď.

Robert odešel a já jsem vůbec neměla páru, co po mně chtěl. *Ach jo, Roberte, kdybys jen trochu tušil!* Budu se muset nenápadně ptát na každou maličkost, abych splnila vše, co dnes máme v plánu, a nedala na sobě cokoliv znát.

28. 3. 2014 8:06

Telefonát do firmy Robynz s.r.o. Nadešel čas, abych sáhla pro ten pekelný stroj. Seděla jsem a koukala na rozsvícený displej. Hlavou se mi honily hříšné myšlenky, ale strach z další ostudy je okamžitě zašlapal. Konečně jsem se donutila vytočit to prokleté číslo.

„Dobrý den, u telefonu Robynz, zdravím vás, slečno Šťastná.“

Dočkala jsem se. Doufala jsem, že tentokrát zůstanu klidná. Očividně jsem se mýlila. Znovu mě rozhodil, *pan Robynz*. On ví, kdo volá? Oslovil mě jménem. S tím jsem rozhodně nepočítala.

„Dobrý den, pane Robynzi, Šťastná. Vlastně, vždyť víte, kdo volá, nic, v pohodě...“ Snažila jsem se být vtipná? Ach, můj bože! „Už máte představu o čase schůzky s naším ředitelem?“ ptala jsem se a mozek mi šrotoval. Uložil si mé číslo. Číslo, ze

kterého volám jen já a nikdo jiný. Marně jsem se snažila uklidnit. *Určitě si ukládá všechny. Jsme klienti. Nebo je to jinak?* Musí to být jinak! přesvědčovala jsem sama sebe, protože jsem si uvnitř přála, aby to tak bylo. Nešlo to zastavit. Koukala jsem do prázdna a moc nevnímala, co říká, pokud tedy vůbec něco říkal. Vstala jsem od stolu. Lomcovalo mnou napětí a já jsem nervózně pochodovala po kanceláři. Tak moc jsem se chtěla uklidnit, ale nic nepomáhalo. Ani chůze, ani ten zatracený balónek, po kterém jsem sáhla pokaždé, když jsem cítila tu pitomou úzkost. Na muže, jako byl on, nezabíralo vůbec nic. Upírala jsem veškerou pozornost na hebký materiál balónku. Potřebovala jsem zaměstnat mozek jinak než panem Robynzem.

„Koukal jsem na ty podklady. Je to trochu komplikovanější, než jsem myslel. Možná to budeme muset udělat celé trochu jinak. Měl bych čas v úterý v deset nebo v pátek v půl deváté. Zavoláme si v pondělí a domluvíme se. Zatím pošlu podrobnosti do mailu. Stačí to tak?“

„Určitě to tak stačí, já to panu řediteli vyřídím. Zatím na shledanou a pěkný den,“ vyhrkla jsem s nevhodně přehnaným nadšením, vzhledem k tomu, že šlo o čistě pracovní záležitost.

Zavěsila jsem. Srdce mi bušilo. Připadala jsem si jako hadrový panák. Ruce mi povolily a já jsem pustila telefon na zem. Rozpadl se na tři kousky. Šla jsem ty malé součástky posbírat a vtom se mi podlomily nohy.

„Blbý podpatky,“ odsekla jsem vztekle a chytala se psacího stolu. Sáhla jsem alespoň pro pero a třesoucí se rukou zapsala termíny, abych v náporu nervozity, která mi právě brzdila tok myšlenek, vše nezapomněla. Snažila jsem se pokračovat v práci, ale něco uvnitř mi našeptávalo: *Koukni na něj, koukni na něj. No podívej se, nebuď hloupá, na co čekáš? Chceš ho přece vidět?*

Nechtěla jsem poslouchat nátlak vnitřního já, chtěla jsem si držet odstup. Nakonec jsem však nezvládla odolat pokušení

a na klávesnici vyfukala jméno DANIEL ROBYNZ, enter. Vyhledávač našel několik facebookových profilů. Jeden byl z Plzně. Prozradil ho nespočet naprosto úžasných fotek, které odkazovaly na jeho práci. Samozřejmě jsem byla nejvíc zvědavá na ty soukromé. Otevřela jsem jednu z nich a bez-myšlenkovitě na ni zůstala zírat. Hnědé vlasy k ramenům a tmavě modré oči poutaly mou pozornost. Cítila jsem nezvyklý respekt. Ze všeho nejvíce mě zaujala patka ležérně překrývající tvář pokrytou krátkým strništěm, ve kterém se rýsovaly rty říkající si o polibek. Vychutnávala jsem si každý detail, zasněně přivřela oči a v duchu poslouchala hlas: „Hladím tě na krku, pomalu sjíždím po tvém rameni, cítím tvá prsa ve svých dlaních, přitom ti šeptám do ucha, jak moc tě chci, podvol se mi.“

... Ne, ne, na co to myslím? Musím něco dělat. Takhle to nejde. „Fakt nejde!“ vykřikla jsem tak nahlas, až se ve dveřích objevil Robert.

„Děje se něco? Potřebuješ pomoc?“

„Ne, promiň, všechno je v pohodě. Něco jsem hledala, a nenašla. Jen jsem přemýšlela nahlas,“ použila jsem snad nejtrapnější výmysl, který jsem kdy vypustila z pusy. Robert zase zavřel a já jsem se snažila vydržet. Odolávala jsem. Chodila jsem po kanceláři, zalévala květiny, které mou péčí pomalu umíraly, ale nebyla jsem dost silná. Nedokázala jsem to a zbaběle otevírala další fotky. V podbřišku se mi prohánělo hejno motýlků a cítila jsem, jak mi hoří tváře. Musela jsem se červenat, poznám to na sobě. Styděla jsem se sama před sebou.

Je mu třicet pět? Starší jsou zkušení, usmívala jsem se a držela prst nad slovem Zpráva. Mám mu napsat? Chtěla jsem, ale váhala. Připadalo mi to vlezlé, nepřírozené, ale bylo to silnější než já. Okno messengeru jsem otevřela, ale zarazila se. Jeho dábelké oči mě z monitoru sledovaly. Nakonec jsem přeci jen začala psát. Prsty byly neklidné, několikrát jsem slova napsala, mazala a znovu hledala jiná a nakonec...

**Dobrý den, pane
Robynzi, našla jsem
Vás zde.
Budu ráda, když si mě
přidáte do přátel.**

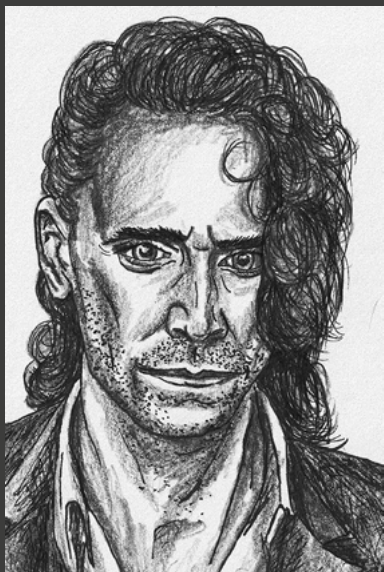
Svůj výtvar jsem odeslala po půl hodině intenzivního přepisování a čekala, zda vůbec odpoví. Odpověď však přišla během chvilky.

**Dobrý den, slečno
Šťastná, bude mi ctí
Vás mít v přátelích.**

**Ale jednu věc hned na
začátku. S nikým si tu
nevykám.**

Napsali jsme si. Tykáme si. Po pár větách mi popřál hezký víkend a já jsem doufala, že nezůstane jen u toho.

Chci ho poznat. Chci se mu přiblížit. Nenechám ho jen tak zmizet...

24. 3. 2014 8:06

Dneska to bude divoký, napadne mě, když koukám na hromadu spisů, která mi tu vyrostla za poslední tři dny. Co se dá dělat, dneska prostě musím máknout. Beru první složku ze stohu, který mi už definitivně zakrývá výhled na dveře kanceláře. Uprostřed toho chaosu mám telefon a na něm několik knoflíků, které mě spojují s každým, kdo ve firmě pra-

cuje. No, myslím těch pět lidí, co mají nervy se mnou dělat. Tak jo, fakt musím začít, ale nejdřív...

„Udělej mi kávu, prosím, a pak za mnou přijď do kanceláře.“

„Ok,“ ozve se z druhé strany nadšený ženský hlas, „hned jsem tam. Dej mi minutku.“

Já zatím koukám do spisu stavební společnosti, která má takové požadavky, až se mi hrůzou ježí chlupy po těle. Oni prostě nemají soudnost, taková kravina! nadávám v duchu, když zrovna vejde ona. Brunetka s dlouhýma nohama. V botách na podpatcích, jejichž klapot mě

pokaždé probere. Kouká na mě pronikavě hnědýma očima, co mi vždy dodají sílu. Tohle na ní mám fakt rád.

Jsmo jako jeden člověk, napadá mě, zatímco marně hledá místo na hrnek a výsměšně pronese: „Máš tu malinko nepořádek. Trochu s tím pohneme, co říkáš?“ strčí do jedné hromádky a ta se sesype na zem jako domeček z karet.

„Jo, dneska už musíme. Zrovna teď na něco koukám,“ odpovídám, zatímco si před ní klekám, abych posbíral vše, co s klidem shodila.

Ona na mě kouká svrchu, ruce zkřížené na prsou. Znervózňuje mě to. Zvedám se a sjeďu ji očima od hlavy k botám. Prohlížím si ten odměřený výraz.

„Fajn pohled,“ řeknu a raději se posadím zpět ke stolu. Znovu se zahledím na monitor. „Asi se vrhnu na tu zakázku pro Tepenostav. Je to pěkná divočina. Mám pocit, že se mi to snad jen zdá. Každý zaměstnanec chce svou stránku? Vždyť je jich tam dvě stě, proboha!“

„Ukaž,“ nahýbá se mi přes rameno a možná se mě na něco dalšího ptá. „Hej, Dane, vnímáš?“ zamává mi rukou před obličejem, aby upoutala mou pozornost. V poslední době je to se mnou dost náročné, uznávám.

„Co? Říkalas něco?“ zeptám se trochu nepřítomně.

„Prosím tě, nic. Víš co? Jdu něco dělat. Mám tam docela dost pošty na vyřizování. Odcházím a ty si tu bojuj, jak chceš. Nazdar,“ práskne našťavaně dveřmi.

24. 3. 2014 9:28

Hovím si v křesle s vysokou opěrkou a bezmyšlenkovitě koukám před sebe. Obvykle tvrdím, že usilovně přemýšlím. Někdy to tak přijde. Jako když zmáčknete pauzu na ovladači. Náhle mě vyruší telefon, který vyhrává mou oblíbenou písničku až moc nahlas. Na displeji je neznámé číslo.

„Dobrý den, Robynz, co pro vás mohu udělat?“ říkám tím falešně nadšeným tónem, ale ve sluchátku je ticho. „Haló, slyšíme se?“ promluvím znovu. Upřímně, nemám náladu na srandičky. Jediné, co slyším, je jemné dýchání. Úchyl blbej! Myslel jsem, že tahle sorta lidí už vymřela. Začínám mít vztek. Naposledy podrážděně zařvu do sluchátka: „Tak slyšíme se?!“

Pak se ale ozveš ty. Promluvíš. Velmi mile a nejistě. Slyším tě. Nejsi žádný nepříjemný zákazník. Ani úchyl. Ty jsi velmi příjemná žena. Zdravím tě, neznámá klientko. Omlouváš se a tvůj příjemný mezzosoprán mě překvapivě hřeje u srdce, což se mi nestalo už velmi dlouho. Představuješ se mi jako Andrea Šťastná a jsi tak hezky zmatená, že si hovor začínám docela užívat.

Tak Andrea? Hm, hezké jméno, pomyslím si. Jsi roztomilá, jak se snažíš domluvit schůzku. Kupodivu tím uklidňuješ mé rozbouřené emoce. Koukám do kalendáře a vymyslím, kam tě vměstnat.

„Určitě se u vás rád zastavím. Příští pondělí, řekněme, ale ještě se ozvěte v pátek a upřesníme si čas,“ řeknu s úsměvem.

„Dobře, pane Robynzi, budeme se těšit na spolupráci. Zatím na shledanou.“

Nestačím se ani rozloučit. Tvůj roztřesený hlas na jednu zmizí. Zavěsíš. Slyším jen ticho. Opírám se lokty o stůl a dál zírám na displej, abych si tvé číslo uložil. Andrea, to jméno mě zaujalo. Andrea. Wikipedie říká, že je to charismatická, odvážná a statečná žena. Tys teď moc odvážná nebyla. Uvidíme v pátek, jak budeš připravená. Zapisuji plánovaný hovor do diáře a opět sáhnu pro složku té podivné obchodní firmy s absurdními požadavky. Otočím se k počítači a začnu vytvářet hrubý nástřel stránek, které budou mou náplní pro příštích čtrnáct dní. Zaberu se do práce tak, že jít domů mi asi jen tak nehrozí.

28. 3. 2014 9:27

Celý týden hovorů s klienty a práce na stránkách mi dávají sakra zabrat. Už ztrácím pojem o čase i o dnech, až v jednu chvíli zase zvoní telefon.

Už je pátek? Hodím oko na kalendář, kde mám poznaménáno: *Slečna Šťastná, Agensis a.s. — domluvit schůzku s ředitelem!* Je pátek! Okamžitě sáhnu po sluchátku, aby to ta moje bruneta nezvedla dřív.

„Dobrý den, Robynz. Zdravím vás, slečno Šťastná,“ řeknu a čekám, až tě znovu uslyším. Tak mluv, Andreo, promluv, honem! Od ztráty mé největší lásky uplynulo několik let a teď mám konečně z něčeho radost. Za celou dobu jsem neměl vztah, a když už, tak na jednu noc a dost. Je mi pětatřicet a nemám nic, jen svou práci. Ivana, i když to mezi námi bylo tak krátké, byla jedinečná a žádná jiná ji nemohla nahradit. A ty? Nevím proč, ale dělá mi moc dobře tě poslouchat. Protentokrát dokonce vypadáš víc v pohodě než minule. Jsi tak klidná. Vypadá to, jako by ses celý týden připravovala, co mi povíš. Však fajn, proč ne? Tvá krásná a čistá artikulace je milým zpestřením shonu, kterým denně procházím. Sám se divím, že ještě žiju. Všichni ti rádoby obchodníci jsou kolikrát zkouška ohněm. Na druhou stranu, práce je to jediné, co mě drží nad vodou. Kdybys tušila, co se mi honí hlavou. Kdybys jen trochu tušila. Málem jsem zapomněl, proč vlastně voláš. Musím se soustředit. Znovu procházím diář. Vidiš, co se mnou děláš? Dnes jsi za dokonalou a já ten, kdo panikaří.

Proč přemýšlím zrovna nad tebou? Co jsi zač? napadá mě, když opět zavěsis. Znovu jsem se nestihl rozloučit. Říká ti něco slušné vychování? Možná bys potřebovala převychovat! Opět ten divný tlak. Sakra, ne! Do háje, už zase? To ne! Sahám do šuplíku pro prášky, abych se uklidnil. Mám je od chvíle, kdy jsem přišel o Ivanu a úplně

se mi zhroutil svět.... Ne, nechci si to připomínat, říkám si v duchu, když tabletku zapíjím douškem vody.

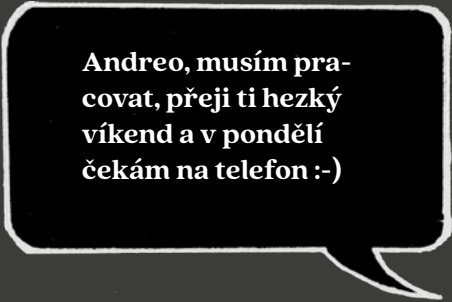
Znovu se soustředím na rozpracovanou stránku a zkouším jednu zajímavou grafiku, když mi pípne upozornění na messengeru. Na notebooku vidím v notifikaci žádost o přátelství od *Andrea Šťastná*. Ale, ale? Usmívám se a otevírám zprávu. Slečna mě touží mít v přátelích? Jak milé... Bylo by fajn si psát. Trochu zpestření neuškodí. Pár zpráv přeci nikomu neublíží...

Odesílám odpověď a v druhém okně otvírám tvůj facebookový profil, kde jsi v celé své kráse. *Andreo*. Ty charismatická *Andreo*. Chvíli si prohlížím jednu profilovku. Ano, jsi něčím zvláštní. Netuším čím, ale rozhodně mě to začíná zajímat. Velké zelené oči příjemně provokují. Vnímám to hodně intenzivně. Alespoň podle toho, jak mi začínají být těsné kalhoty... sakra. Rovné blondáté vlasy k ramenům, odrážející paprsky slunce. Stojíš na pláži. To je nějaké jezero, to za tebou? Bylas na dovolené? Rozhodně sis to tam užila. Usmíváš se. Tvůj smích však v sobě něco ukrývá. Probouzíš mou zvědavost čím dál víc. Vypadáš tak obyčejně, přitom jsi neobyčejně hezká. Drobná, možná trošku silnější, žádná modelka, ale rozhodně přitažlivá a velmi sexy.

Drahý, nezapomeň si vzít prášek, promluví ke mně náhle ten líbezný ženský hlas. Pokaždé mě uklidní, abych nemyslel na blbosti.

Ale ona je moc hezká, nech mi ji, prosím. Já už nechci být sám. Já už to zvládnu. Uvidíš, odpovídám mu v mysli. Musím to přeci zvládnout. Musím.

*Jasně, že to zvládneš, ale ještě mě potřebuješ. Věř mi. Jo, věřím ti, jasně, že věřím. Uklidním se a vrátím se k psaní. *Andreo*... jsi fakt milá, a to jsme zatím prohodili jen pár nevinných vět. Baví mě hrát si se slovy, ale najednou mě popadne panika. Možná to není dobrý nápad. Měl bych to zarazit. Nesmím si tě pustit k tělu. Nesmím! Víím, jak to pokaždé dopadne.*

Andreo, musím pra-
covat, přeji ti hezký
víkend a v pondělí
čekám na telefon :-)

Zarazil jsem to.

31. 3. 2014 8:30

Víkend se neskutečně vlekl. Myslela jsem jen na to, jak budu znovu mluvit s Danielem, a najednou bum! Bylo tu pondělí. Dorazila jsem do kanceláře, odhodila kabelku a posadila se do křesla. Srdce mi bušilo, dlaně se mi potily a tváře mi hořely studem. Poposedala jsem na židli a nemohla se donutit vytočit ďáblovu číslo. *Musí to být ďábel, jinak si neumím vysvětlit, co se mnou dělá.*

Bála jsem se, zda hovor zvládnou. Cítila jsem nezvykle intenzivní vzrušení a to mě děsilo.

„Ahoj. Volám, jak jsme se domluvili. Jak jsi to vymyslel s tou schůzkou?“ vysoukala jsem ze sebe.

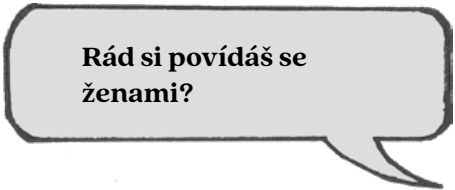
Tykali jsme si. Žádné dobrý den, ale ahoj. Jako bychom byli přáteli léta. Je to možné? Sakra, v klidu, holka, v životě ho neuvídíš, ujišťovala jsem se naivně, ale uvnitř jsem si přála, aby to tak nebylo. Chtěla jsem ho poznat. A co on? Chce mě taky znát, nebo se jen baví na můj účet? Ať tak, či onak, bylo mi to jedno. Hlavně, že jsem ho konečně slyšela.

„Ahoj, vyříd řediteli, ať se zastaví u mě v plzeňské kanceláři. Byl by tu volný pátek, tak ať dorazí na půl desátou. Musím mu to ukázat na projekci a domluvit se, jakou má představu. U vás to neudělám.“

„Škoda, že nepřijedeš sem. Mohli jsme se setkat.“

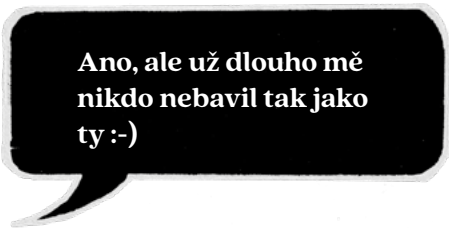
„Dočkej času, měj se krásně, pa,“ vychrlil ze sebe a prásk! On mi sekl s telefonem? To jako vážně? Super, napadlo mě ironicky. Stejně jsem si oddychla. Zavěsil on. To nejhorší bylo za mnou. Mohla jsem se přetvařovat, tvářit se, že jsem nad věcí, ale nešlo to.

Byl stále tajemný a já jsem ztrácela kontrolu nad vlastními slovy. Snažila jsem se dozvědět víc, ale marně. Styl, jakým psal — žádné hele, ale seriózně, místy až spisovná čeština —, vše mě tolik fascinovalo. Byl jiný, úplně jiný a já jsem si přála jeho přítomnost. Poslala jsem jednu nevinnou zprávu.

Rád si povídáš se ženami?

Nedokázala jsem zastavit emoce. Chtělo se mi křičet. Nervózně jsem ťukala nehtem ukazováčku o desku stolu a čekala na odpověď.

Ano, ale už dlouho mě nikdo nebavil tak jako ty :-)

Musela jsem se smát. Jak krásně se to četlo! Jako ty... Chci ho poznat!

Na co myslíš, když si se mnou povídáš?

Proč zrovna já?

Jsi tak otevřená. Už po pár větách jsem vycítil, že jsi jiná.

Také si to myslí? Ano, jsem jiná.

**A co bys chtěla ty?
Proč píšeš ty mně?**

Zaskočil mě. Přemýšlela jsem, jak odpovědět. Nemohla jsem prozradit, co opravdu chci. Nesmím dát najevo, o čem sním dnem i nocí.

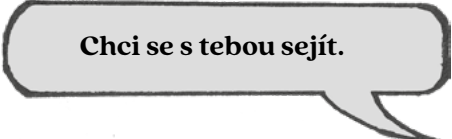
Vlastně nevím. Chci tě poznat, chci si s tebou povídat. Chci víc.

Poslala jsem ta slova, ale v duchu měla na jazyku mnohem výstižnější věty.

**Copak bys chtěla víc?
To mě moc zajímá.
Klidně se neboj
a otevři se.**

Naběhla jsem si. Co mám teď psát? Chci to vykřičet, chci, ale vím, že nesmím. Nechci udělat další chybu. Nemůžu.

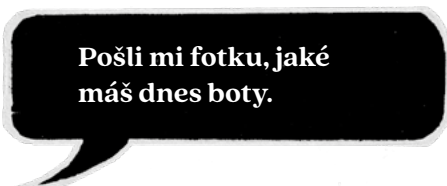

Chci se s tebou sejít.

Víc jsem nezvládla. Nedokázala jsem přiznat, že po něm toužím.

Pak přišel zlom. Jako bych v něm otevřela třináctou komnatu. Otázky se stále stupňovaly. Chtěl vědět, na co myslím. Co na mě zkouší? ptala jsem se sama sebe, když oťukával, kam jsem schopná jít.

Zkoušej to. Tlač na mě! Vždyť já si nic jiného nepřeji! běželo mi hlavou nad každou přijatou zprávou. Vyvolával ve mně nepoznané napětí. Bránila jsem se, ale přitom netoužila po ničem jiném. Lichotilo mi to. Nikdo po mně nikdy nic takového nechtěl, jen ti neznámí pánové na seznamce. Teď tu ale byl on. Žádný neznámý muž, ale Daniel a jeho podivné otázky. Náhle se ve mně ale probudil pud sebezáchovy.

Pošli mi fotku, jaké
máš dnes boty.

Ne!

... odepsala jsem automaticky. Ne, tohle přece nedělám! Nesmím se chovat jako dostupná děvka. Tohle ze mě dělat nebudeš! Ani ty, ani nikdo jiný, a rozklikla jsem ikonku *Ignorovat zprávy*. Připadala jsem si jako na houpačce. Chtěla jsem ho, ale zároveň si přála, aby raději zmizel. Toužila jsem ho cítit, ale bylo nepříjemné, aby si o to takhle říkal.

Obvykle jsem podobné loudily na profilu tajemné Isabely okamžitě blokovala. Moji ignoraci si pánové vysloužili vcelku snadno – trapnými žádostmi o fotky mých intimních partií, odesláním mnou nevyžádané fotky jejich nádobíčka, ale i banalitami, které mě v tu chvíli prostě urazily, vystrašily, znechutily nebo pohoršily.

Věděla jsem moc dobře, jak je internet nebezpečný a že mu člověk může snadno propadnout — postupně se odhaluje, prozrazuje na sebe víc a víc, až je najednou v pasti, ze které není úniku. Druhý ho pak může vydírat nebo pronásledovat. Na to jsem si vždy dávala velký pozor. Prostě jsem se na sex-seznamce pobavila, mnohokrát i uspokojila a ve správnou chvíli uživatele zablokovala, aniž bych se bála odhalení. Ta anonymita mi vyhovovala. Když už jsem odesílala nějakou fotku, rozhodně jsem na ní nebyla já.

Teď to bylo jiné. Věděl, kdo jsem. Nemohla jsem se jen tak schovat za Isabelu. I já jsem věděla, kdo je on. Dokola jsem si opakovala, že musím být opatrná. Così mě však nutilo bavit se o věcech, které se týkaly přímo mě, ne falešné Isabely.

Nikdy jsem neuměla lhát. Hned to na mně každý poznal. Teď ani nemohu, když už mě zná. Mohla bych to brát jako hru, mohla bych být Isabelou, ale kupodivu ani nechci. Jenže on mě hrozně štve!

Nemusíš fotit přímo sebe, pošli klidně fotku z internetu, jen chci vědět, zda jsi dnes sexy, nebo jsi dala přednost pohodlí.

... napsal. Bravurně to zahrál do autu. Jako psycholog, který se mi nenápadně dostává pod kůži. Možná ho přeci jen nechám. Lichotilo mi, že ve mně bádá. Jak se o mě zajímá. Jak ve mně možná hledá inspiraci.

Každá věta dávala smysl. Postupně jsem si sama posouvala vlastní hranici a svěřovala se s věcmi, které bych normálně neřekla. Odhalovala jsem sexuální touhy a myšlenky, které bych nenapsala ani jako Isabela. Uklidňovala mě naše dohoda, že po ukončení konverzace oba všechno smažeme. Zdůrazňoval to na samém začátku. Neměla jsem ponětí, proč to tak chce. O našem dopisování jsem nesměla nikomu říct. I když jsem kolikrát měla touhu vykřičet do světa, jak mě to nabíjí energií. Byla jsem důsledná a pravidla dodržovala. Věřila jsem, že i on dělá to samé. Snad.

Co tě na mně zaujalo jako první?